

aega — hing olli läinud. Ei teadnud keegi tem-
ma haigust egga võinud abbi sata. Poeg jäi
perre-mehheks ja päeva kaks pärrast sedda panni
isfa sapad jalga ja läks tööle. Agga pea jäi
nõnda sammuti haigeks ja lõppes ärra. Nüüd
müüdi nende asjad ja nabri-mees ostis sapad,
panni jalga, jäi ka haigeks ja küll ta olleks pid-
danud surrema! Agga õnneks mindi arsti jär-
rele. Kui se haiget näggi ja küsis mis enne
teistega, kes sapad kannud, sündinud olli, siis
panni imneks, agga leidis pea, kust haigus kol-
mele ja surm kahhele tulnud, andis haigele rohtu
ja teggi tedda terveks. Ta käs kis õnnetumad
sapad tua ja kui neid läbbi watas, leidis: et
mau kihwt-hambad, kui esimesse sabaste perre-
mehhe hammastanud, ta suust olli ärra murdnud
ja sapa-nahha sisse jäänud. Kes nüüd sa-
pad jalga panni, sedda hambad õrusid ja siis
pannid kihwti hawa sisse. Mis siis muud, kui
kermeste rohtu ehk surre!

Summal tännatud, et meie maal nisuggusi
maddusid ei olle! —

